

dette, kunne gøre væsentlig Nytte, naar Ministeriet derefter ganske afviger fra de Resultater, Kommissionen efter bedste Granskninger er kommen til. Men medens dette endda er mig mere ligegyldigt, fordi jeg, som jeg sagde, ikke besidder den mindste parlamentariske Autoritet, saa er det mig ikke ligegyldigt at faa at vide, om de af Regeringen beskikkede delegerede i Jernbanekommissionen have været vejledende for Ministeriet i den Stilling, det har taget til Kommissionens Resultater, thi det vilde jeg finde var ganske at undergrave en Kommission i den Form, som nu en Gang er given denne Kommission af selve Regeringen, om Kommissionen sammen med Regeringens delegerede kommer til et Resultat, og saa Regeringens delegerede bagefter tilraade Regeringen at tage en anden Stilling end den, de ere komne til sammen med Kommissionen. Naar, jeg føler mig nu temmelig tryk for, at den højtærede Minister, om han vil besvare dette Spørgsmaal, maa oplyse, at de have ikke taget nogen anden Stilling.

Jeg nævnede før, at jeg var enig med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, mit Partis Ordfører i Sagen (Bramsen), om det allervæsentligste, og jeg er ganske særlig enig med ham i den Grundbetragtning, at dette Forslag maa i høj Grad begrænses, hvis det skal være muligt at føre det igennem. Spørgsmaalet bliver da, efter hvilke Regler det skal begrænses, og der er jeg ganske særlig enig med min ærede Nabo om, at det, der først og fremmest maa gøres, er, at Afsnit C, Grundværdistigningsskatten, maa tages helt ud af Forslaget. Det er jo nærmere udviklet og saa udførligt og godt udviklet, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa den Tanke. Jeg vil derfor ikke anvende ret mange Ord paa den, men jeg vilde blot henlede Opmærksomheden paa nogle mærkelige Smaating, som findes i Forslaget, saaledes som det lyder, idet jeg vil være forberedt paa og glæde mig over, at der vil fremkomme et separat Forslag om Grundværdistigningsskatten, og at dette vil nyde Fremme i Rigsdagen. Det vil da være mig om at gøre, at man undgaar den Slags mindre pyntelige Blomster, som jeg har fundet et Par af her i Forslaget. Det er blot saadan nogle Bagateller som, at der skal nedsættes en Kommission, og at denne Kommission skal have Ret til at tilkalde sagkyndig Medhjælp, men denne sagkyndige Medhjælp bevilger man ikke Honorar, det staar i alle Tilfælde ikke i Forslaget, medens man i den samme Paragraf, som

bemyndiger til at kalde denne sagkyndige Hjælp, sikrer Skatteraadens Vurderingsformænd et Honorar, som endogsaa skal bestemmes af Finansministeren, fordi disse skulle være forpligtede til at give en Attest om Ejendomsskylden for de enkelte Ejendomme. I § 18 paalægger man alle Embedsmænd og andre offentlige Myndigheder saa vel som Bestyrelser for Banker, Assuranceselskaber, Kreditforeninger o. desl. en Pligt til uden Betaling at meddele Kommissionen de Oplysninger, som de sidde inde med, og man tilpligter dem endogsaa under Anvendelse af en Trusel om en Dagbøde at give disse Oplysninger, og de skulle som sagt gives uden Betaling. I lige Maade paalægger man ifølge § 24 vedkommende Retsbetjent at give Udskrift af Ejendommens Folio i Registret over Skøde- og Panteprotokollerne ogsaa uden Honorar. Det er en mærkelig Forfordeling, synes mig, og den finder jeg saa smagløs, at jeg har fundet Anledning til at paatale det for en kommende Udarbejdelse af et godt Forslag til en Værdistigningsskat.

Ogsaa det forudgaaende Afsnit om Privatbanerne vil jeg foreslaa, at man, for at komme nemmere gennem Sagen som Helhed, gør til et selvstændigt Forslag og gør det straks, altsaa at det eventuelle Udvalg vilde gøre den Gerning, at det vilde dele dette Forslag i 3 Dele: Afsnit C, som det helt bortkaster, Afsnit A, som det laver til en Lov for sig, og Afsnit B, som det ogsaa laver til en Lov for sig. Naar man saaledes gjorde de to første Afsnit til Love for sig, vilde det være analogt med, hvad man gjorde i 1894, da Rigsdagen bevilgede adskillige Statsbaner paa et separat Lovforslag, og saa desuden vedtog den store Privatbane-lov med de 29 Privatbaner. Jeg tror, at man vilde simplificere Sagen allerede derved, at man skilte den ad, og jeg tror, at der vilde blive bedre Logik i det, thi jeg synes, at der er noget bristende Logik i dette, at dette Lovforslag som Helhed fremtræder, som om det var noget, der skulde være gældende i den næste Jernbaneperiode, og den skulde strække sig over 16—17 Aar. Det kan fornuftigvis ikke gælde om Statsbaneanlægene. Det kan jo ikke være Meningen, at Regeringen og Rigsdagen ved dette Forslags eventuelle Gennemførelse binde sig til, at disse Statsbaner skulle anlægges i den Jernbaneperiode, som jeg nu nævnte med Tal, og at ingen andre kunne anlægges. Jeg vil derfor tro, at man gør rigtigt i at